

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 138. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592811984/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

nes «Længe leve!» for den Døde? Jeg veed det ikke eller kan ikke forklare det. Jeg veed kun, at ved den Linie hændtes mig Noget, der er sjældent for mig, jeg brast i Graad og græd længe, græd bittere Tæarer over mig selv, der ikke turde leve og endnu ikke var død, der hvert Øieblik havde Lov til at blive en Helt som Kalanus eller en Anden, men aldrig blev det. Jeg henvendte mig bedende til min døde Fader og spurgte, hvor hans Velsignelse blev af, og om han ikke kunde gjøre Noget for, at jeg kunde fortjene dens Opfyldelse.

Men efter et saadant Udbrud, efter at have været saadan ene med sig selv og de Syner, som en stor Digter kan mane op i Sjælen, reagerer den verdslige Del af Personligheden og siger: Naa, fat Mod, saadan kan Du jo ikke sidde. Der laa paa Bordet et trykt Invitationskort, hvori en nordamerikansk Familie, der førte et stort Hus, men hvor Husfruen selv var hyggelig og elskværdig, indbød mig til en Soirée. Jeg saae efter Datoen, det var den 1ste Marts, denne samme Dag. Naa, lad mig gaac, sagde jeg og gik med Sjælen endnu blød og om af Uvveiret.

Det store *Palazzo Barberini*, der er bygget omtrent 1625-30, ligger paa den nordøstlige Side af Quirinalhøien og er omgivet af en Mur, der tilligemed nogle Huse mod Nord skiller det fra *Piazza Barberini*, mod Vest fra *Via della quattro fontane*. Paa den Tid boede den gamle, hændøende Cardinal paa 2den Sal i den midterste Del af Paladset, ovenover Stadsværelserne, hvori de berømte Malerier findes. Høire Fløi var overladt til en fransk Hovedvagt, og venstre Fløi blev leiet ud til Private, d.v.s. til rige, fremmede Familier. Den amerikanske Familie, jeg skulde besøge, boede paa 3die Sal i den venstre Fløi, og man gik op ad den fyrstelige Trappe, hvor den antike Løve er anbragt.

Selskabet var talrigt, og jeg traf snart Bekjendte, der spurgte, hvor jeg havde været, og om Nyt fra Neapel. Medens vi talte, saae jeg i lang Afstand en Dame komme ind ad Døren, og skjøndt Størstedelen af hendes Sikkelse hurtig blev skjult af Mængden, følte jeg en Paa-virkning, som jeg ikke var istand til at forklare mig. Den Bevægelse, de Linier, havde jeg seet før og i en Tid, som jeg aldrig havde glemt; men hvordan kom de her, eller hvo havde laant eller lært at efterligne dem? Jeg trængte mig frem, hen i Nærheden af Husets Frue, og idet jeg med Lempe viklede mig ud af Crinoliner og naaede en lille aaben Plads, stod jeg Ansigt til Ansigt med Hende, med Barnet fra den grønne Mur, *Astid*.